

beskatter den Vært, der bruger dem. Jeg skal derfor fastholde Ændringsforslag Nr. 4.

Knuth: Jeg vil blot gøre en Bemærkning til den højtærede Finansminister. Naar han udtalte ved første Behandling, at han ikke troede, at det lod sig gøre at fritage Væddeløbene for Skat, saa tror jeg, at jeg deraf var berettiget til at slutte, at han ikke vilde forøge Skatten ud over sit eget Forslag.

Brandes: Jeg skal følge den Hensigt, den højtærede Formand har gjort, og tale ganske kort. Jeg havde ellers adskilligt at sige til den højtærede Finansminister, men jeg bøjer mig for Formandens Ønske. Jeg skal kun fremhæve nogle ganske enkelte Punkter af den højtærede Ministers Foredrag og da først det, at han nu indrømmer, at de Love, han har forelagt, ikke ere Indtægtslove, men Skatte- love. Jeg ønsker at slaa dette fast, for den højtærede Finansminister har tidligere aldeles ikke udtalt sig paa denne Maade, men har hævdet, at hvad Regeringen overhovedet kom med af Love, der skulde give Penge i Statskassen, var Indtægtslove, det var ikke Skatte- love. Men dette har jo imidlertid mindre at sige.

Overfor den foreliggende Sag skal jeg kun tage nogle ganske enkelte Eksempler for at vise, hvorledes den højtærede Finansminister staa fuldstændig fremmed overfor sin egen Lov. Det ene Eksempel er Spørgsmaalet om Oplæsning. Professor Vilhelm Andersen læser op paa Universitetet, læser „Jeppe paa Bjerget“, tager en ganske ringe Entré, hvad der kan være meget rimeligt. Saa siger den højtærede Minister: det skal der ikke betales Afgift af, det er i videnskabeligt Øjemed. Hvis det er Tilfældet, skal Professor Vilhelm Andersen søge Københavns Magistrat for at blive fri for Afgiften, for der staa i § 8, som den højtærede Minister selv citerede, at Magistraten i det Tilfælde er bemyndiget til at eftergive eller nedsætte Afgiften. Man bliver ikke fri for Afgiften, for dette er sket. Nu vil jeg nok spørge, hvad der er for Visdom i dette. Hvis Olaf Poulsen læser „Jeppe paa Bjerget“ i Koncertpalæet, skal han betale Afgift, men naar Professor Vilhelm Andersen læser Komædien paa Universitetet, skal han ikke betale. Men hvis nu Olaf Poulsen læser den paa Universitetet og Professor Andersen i Koncertpalæet, hvordan bliver Forholdet saa? Er saa Olaf Poulsen til-

strækkelig videnskabelig for den højtærede Minister til, at Afgiften kan eftergives? Det var det ene Eksempel, jeg skal fremhæve for at vise, hvorledes Finansministeren har gennemtænkt det Forslag, han her er kommen med.

Det andet, jeg skal nævne, er det kongelige Teater. Jeg skal lade det ligge, om det ikke er Statens egne Penge, der gaa igen, naar det kongelige Teater giver Penge til Staten, naar først Staten har givet det Penge, for at det kan spille, 1,000 Kr. pr. Aften. Hvis det kongelige Teater giver Folkeforestilling, siger den højtærede Finansminister, kan det ganske roligt holde de nuværende Priser, for at Folk ikke skulle betale mere derfor. Men hvor er saa den Sikkerhed, der skulde være mod, at det kongelige Teater driver en unfair Konkurrence med de andre Teatre her i Byen? Hvis det holder sine Priser paa det lave, medens de andre maa sætte deres op paa Grund af Stempelafgiften, ere vi jo netop nu komne til den Tilstand, den højtærede Finansminister ikke vil have, at det kongelige Teater driver en Konkurrence med Privatteatrene, som, om den ikke er unfair, saaligger dog deri, at det kongelige Teater har Statens Penge at raade over og derfor kan bære sig saaledes ad.

Det næste Eksempel, jeg skal nævne, er Tivoli. Der sagde den højtærede Finansminister, at jeg ikke vidste, hvad jeg talte om, siden jeg kunde tro, at Harmoniorkestret ikke faldt ind under de afgiftsfrie Ting, som Tivoli havde indenfor sit Omraade. Den højtærede Minister tager fejl i saa Henseende, for der er Tale om et Forlystelsesetablisement, men det at gaa hen til et Sted i Tivoli — jeg ved ikke, hvad Stedet hedder, eller hvad Værten hedder, men jeg ved, at det er et Sted, hvor man gaar hen og spiser til Aften — for at spise til Aften, det er ingen Forlystelse. Det Sted kan ikke kaldes et Forlystelsesetablisement. Der maa vel dog den højtærede Minister, hvis han vil holde sin egen Lov, kræve en Afgift af det Orkester, der spiller, medens der serveres. Det er han nødt til. Det har intet som helst med Begrebet „Forlystelsesetablisement“ at gøre. Og det samme er i Virkeligheden ganske Tilfældet med Koncertsalen. Det er intet Forlystelsesetablisement indenfor Tivoli, men et Sted, hvor der spilles, medens der serveres. Den ærede Finansminister maa virkelig forsøge at forstaa sin egen Lov.